

„Aladin“ este o poveste populară din Orientul Mijlociu.

În ciuda faptului că nu face parte din textul original arab, este una dintre cele mai cunoscute povești din cartea *O mie și una de nopți* (*Noptile arabe*). Aceasta a fost adăugată la colecția din secolul al XVIII-lea de francezul Antoine Galland, care a dobândit basmul de la povestitoarea siriană Hanna Diyab. În orice caz, de când a apărut pentru prima dată, „Aladin și Lampa Fermecată“ a fost și a rămas unul dintre cele mai cunoscute și mai îndrăgite basme din lume.

ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

ANDREAS PRINT

**DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT***Petru Maior nr. 32, sector 1, București**Tel./Fax: 021.222.07.67**E-mail: ivo_print@yahoo.com**Site: www.editura-andreas.ro**Traducere: Anton Marcu*

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2020

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU**Redactare: Sanda Gina RASCOL**Desen copertă: I23RF*

Bun de tipar: 31.01.2020

Coli tipar: 6

Format: Z₆ (16/54x84 cm)**CUPRINS**

1. ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ / 7
2. ALADIN ȘI RAJAHUL RACOP DALMAHORA / 39
3. ALADIN ȘI DUHUL MĂRILOR, RIGALANICODEMIS / 47
4. ALADIN ȘI ABIBABELONCA, CUMPLITUL DUH AL PĂDURILOR / 55
5. ALADIN ȘI CEI ȘAPTE SPIRIDUȘI / 60
6. ALADIN ȘI CELE ȘAPTEZECI DE DUHURI / 72
7. CÂNTECUL LUI ALADIN / 84
8. ALADIN ȘI ÎNCHINĂTORII LA DIAVOL / 87

ALADIN
SI
LAMPA FERMECATĂ

Negoțul înfloarea în marea cetate a Bagdadului, aducând într-un timp scurt belsugul printre locuitorii acesteia.

Într-o zi, în care negustorii își lăudau în gura mare mărfurile așezate pe tarabe, în marele oraș își făcu apariția un Tânăr frumos, pe a căruia față strălucea voia bună.

Deși era străin, Tânărul se plimba cu mâinile în buzunare și cu pas sigur ca și cum ar fi fost născut și crescut pe acele meleaguri.

Trecând prin fața tarabelor cu scumpeturi, Aladin, aşa se numea Tânărul, se opri, și privind la toate bogățiile care străluceau în razele soarelui, își zise:

— Bine a zis tata, Alah să-l așeze printre bucuriile Paradisului, că numai în Bagdad îmi voi găsi norocul.

Nu-și termină bine vorba, că un negustor se aproie de el și-i zise:

— Poftește tinere, ia tot ce-ți cere inima; eu vând cel mai ieftin!

Aladin se îndepărta râzând:

— Prost negustor, mă îmbie cu ape mirosoitoare și salbe de pietre scumpe, iar eu nu am nici măcar un techin să mă pot odihni în noaptea asta la han.

Se plimbă până pe înserate admirând frumusețile etalate pe tarabe.

Văzând că noaptea nu e departe, își zise:

— Eei, acum e-acum!... Trebuie să-mi caut loc de dormit și nu știu unde să mă duc. De han, n-am bani, aşa că voi căuta o curte în care să intru să mă odihnesc.

Trecuse de miezul noptii, iar Aladin încă se plimba pe străzi, căutând un loc potrivit pentru culcare. Se opri lângă o clădire, murmurînd:

— Bagdadul e doar pentru cei bogăți, întocmai cum zicea răposatul meu tată.

Merse mai departe, zicîndu-și:

— În noaptea asta va trebui să-mi fac culcuș pe câmp.

Nu-și termină bine vorba, că se împiedică de un morman, gata-gata să cadă. Nu mică îi fu mirarea să vadă că era din moloz și pietre.

— Cum am nimerit aici? se întrebă el, ridicând pri-virea.

Cercetă împrejur, și scoase un strigăt de bucurie. Molozul și pietrele erau luate dintr-un zid care fu-se spart.

Nu se mai preocupă de ce a fost spart zidul, se strecură prin el și ajunse într-o curte. Aici, merse pîsicește trecând prin ganguri păzite de niște arapi voinici. Aceștia nu-l observară pentru că picoteau.

După ce bâjbâi un timp prin întuneric, ajunse într-o o altă curte, unde găsi, prins între doi pomi, un hamac. Mort de oboseală, se aruncă în el, și ne-gândindu-se că i se poate întâmpla ceva rău, adormi.

Înainte de a povesti întâmplările cu Aladin, să vedem cine este acesta, și cum a ajuns el la Bagdad.

Într-un sat, departe de Bagdad, trăia un fierar. Era văduv și avea un singur fecior pe care îl chama Aladin.

Cu toată osteneala lui, sărmanul fierar nu avea altă avere decât sculele sale și o dărapănătură de colibă, prin care vântul și ploaia se plimbau în voie.

Singura mângâiere era flăcăul său de douăzeci și trei de ani, isteț nevoie mare.

Dar era așa de șugubăt că-i pricinuia numai griji oropsitului tată.

Într-o zi, simțind că i se apropiе sfârșitul, fierarul își chemă fiul și-i spuse:

— Scumpul meu fecior, vezi bine că eu multă vreme nu am să mai fac umbră pământului și n-aș vrea să te las așa de capul tău, căci afuriseniile pe care le pui tu la cale nu duc la bun sfârșit. Uite ce vreau să-ți spun: după ce voi mori, să vinzi casa și bruma ce-o mai avem, iar cu banii ce-i vei lua, să pleci la Bagdad. Acolo e de tine, băiete! Să te apuci de negustorie, să fii harnic și cinstit, căci cu istețimea ta vei ajunge, în scurt timp, bogat.

Aladin, promisese că așa va face, și se duse în treburile lui.

O zi mai târziu, tatăl său căzu la pat, și în scurt timp se stinse.

Băiatul vându casa, vându și sculele de fierarie, și punând banii la chimir, porni spre Bagdad.

Pe drum însă, Aladin nechibzuit, rispise toată agoniseala, și ajunse în Bagdad, numai cu ceva mărinde.

Acum, când știm cine este Aladin să continuăm povestirea.

Curtea cea mare în care pătrunse tânărul Aladin, aparținea unui mare bogăță din Bagdad. Se numea Maud-Hul-Nesarah și era comandantul oștirilor din marea cetate. I se dusese vestea în întreaga împărație persană pentru vitejia lui, căci în toate luptele ieșise învingător.

Dar faima i-o adusese și o căciulă țuguiată, din păr de cămilă, care avea darul să facă pe loc sănătos orice om, cât de bolnav.

Căciula o luase de la un fakir din îndepărtata Indie, în timpul unei expediții de război. Fakirul îi spusesese, că minunata vindecătoare de boli, a fost lucrată de șapte duhuri rele, în șapte sute șaptezeci de ani. Fiecare duh lua în fiecare an câte șapte fire de păr, de pe cele șapte cămile care trăgeau cele șapte care ale regelui duhurilor, Margeadihahun.

Fakirul îl sfătuise să păstreze cu grijă căciula, și să toarne pe ea, în fiecare seară, câte trei picături de aloe și să o sărute după fiecare picătură. Apoi să se plece de trei ori în fața ei și după ce va îndeplini toate aceste cerințe, să se ducă la culcare, căci numai așa va fi păzită minunata lucrătură. Dar să ia seama, că dacă va uita să îndeplinească cele ce trebuiau față de căciulă, unul din duhurile ce au lucrat pentru ea va intra în casă și i-o va fura.

Maud-Hul-Nesarah așeză cu grijă minunata lucrătură într-o sală frumoasă, pe o măsuță de argint, acoperită cu un clopot de sticlă, ca nimeni să nu se atingă de ea.

Zi și noapte, era păzită de câte patru ostași, care se schimbau din cinci în cinci ore.

Mai mult, vrednicul comandant respecta cu sfîntenie îndatoririle față de căciulă. Astfel, că în tot palatul nu găseai vreun om bolnav, căci cum se

Respect simțea cineva rău, Maud-Hul-Nesarah îi și punea căciula pe cap, alungând boala.

De multe ori veneau oameni din oraș, cu rugămintea către comandant, să le vindece vreo rudă. Comandantul însă, era un om foarte ciudat: erau zile când era bun și bland, ca un înger din Cer, dar și zile când era mohorât și mai afurisit decât însuși Satana.

Oamenii care aveau norocul să vină la el în cearurile sale de bunăvoiță, puteau fi siguri de ajutorul lui. Vai și amar însă, de cel care nimerea în momentele sale de supărare. Urgia comandantului se revărsa asupra nefericitului, și când ajungea afară, mulțumea lui Alah dacă a scăpat cu pielea netăbăcită.

Într-o seară, fiind Maud-Hul-Nesarah cu chef, se duse să-și îndeplinească îndatoririle către minunata căciulă. În fața celor patru ostași, turnă trei picături de aloe, sărutând după fiecare, părul de cămilă. Dar urcându-i-se vinul la cap, uită să se încline de trei ori în fața ei.

Înainte să plece la culcare, schimbă cei patru ostași, cu tot atâția arapi voiniți, înarmați cu niște suliți lungi, cât o zi de post.

Pe la miezul nopții, pe strada unde fusese ridicat palatul se stârni o boare, și lângă zidul curții apără un duh îngrozitor, cu ochii roșii, ca doi cărbuni aprinși.

Se opıntı în zid, și scoase din el o bucată mare, care, căzând la pământ se fărămiță fără să facă zgo-

mot, căci duhul, prin meșteșugurile sale, le ușurase ca pe fulgi. În zid se făcuse o spătură, prin care teribilul duh se strecură înăuntru.

De lângă mormanul de fărâmuri slujitorul răului suflă aer pe gură, și din nou o boare plăcută se răspândi peste tot, adormind paznicii din curți. Duhul trecu nestingherit peste tot, urcă niște trepte, și apoi, intră în camera în care minunata căciulă era păzită de cei patru arapi voiniți.

Când văzură aşa arătare grozavă, încremeniră de spaimă, nemaiputând scoate vreun sunet. Duhul rânji de plăcere și se apropie de dânsii.

Arapii însă, îndreptară sulițele spre el, amenințându-l cu vârfurile. Încruntându-se, arătarea făcu un semn cu mâna și, ca la o comandă, sulițele se ridicară în sus, și încovrigându-se una de alta, începură să salte cu iuțeală în jurul mesei de argint.

Amuții, paznicii au încercat să dea drumul sulițelor, dar mâinile parcă se lipiseră de lemnul lor, aşa că au fost nevoiți să pornească și ei într-o șopâială caraghioasă. Ca prin minune însă, nu făceau pic de zgromot.

Chicotind de bucurie, duhul se apropie și mai mult de măsuță, apoi, luând căciula de sub clopotul de sticlă, se făcu nevăzut.

La cântatul cocoșilor, Aladin se trezi din somn. Încă buimac, intră în palat ca la el acasă, uitând că trebuie să plece de acolo cât mai repede.

Și merse el aşa prin mai multe coridoare, având norocul să nu se întâlnească cu cineva, căci, numai bine nu i-ar fi fost.

Ajuns la niște trepte, le urcă și, foarte liniștit, intră într-o cameră care avea ușa deschisă.

Dar se dezmetici când văzu santinelele trezite din toropeală, plimbându-se încocă și-ncolo. Căută să fugă, și văzând că n-are încotro, își zise:

– Ia să nu mă sperii eu atât, ce-o fi, o fi, numai Alah să-mi ajute și scap eu din încurcătura asta!

Făcându-și astfel curaj, Aladin se așeză pe o sofa și privi de jur-mprejur, când drept în față sa patru arapi voinici, care își îndoiseră sulițele una împrejurul celeilalte, dansau nebunește în jurul unei măsuțe de argint. și mai ciudat, era că picioarele arapilor deși loveau cu putere în pământ nu scotea nici cel mai mic sunet. Vezi bine, aici era vrăjitoria duhului, care furase căciula vindecătoare de boli.

Aladin, care nu știa nimic despre cele întâmplate, crezu că țopăiala arapilor este vreun dans de-al lor, și apropiindu-se, le zise:

– Alah fie cu voi, nobili ostași, și să nu vă supărăți dacă vă întreb, pentru cine jucați domniile voastre, pentru că ochii mei slabii nu zăresc pe nimeni.

Sărmânii arapi, care după plecarea duhului nu mai puteau scoate o vorbă, se uitau cu groază la el, crezând că este alt duh.

Aladin, neprimind niciun răspuns, se depărta, zîcând:

– Desigur, joacă un dans religios, și n-au voie să vorbească; deci, cel mai bun lucru e să mă așez din nou pe sofa și să-i privesc.

Arapii erau furioși că nu-și potdezlipi mâinile de pe sulițele blestemate ca să-l facă bucăți pe străinul care nu era nicidcum duh, ci un intrus care pătrunse în palat.

Aladin, care le văzu privirile, grăi:

– Ah! Desigur că dorîți să bat tactul?

Și fără să mai aștepte răspunsul, luă o tamburină aflată pe măsuță, și începu să o lovească cu degetele.

După un timp, arapii, obosiți, se uitau și mai urât la el. Aladin se gândi că ostașii nu au voie să se opreasă din joc, până ce nu le scoate cineva sulițele din mâini.

Vrând să-i ajute, se apropie de ei și puse mâna pe armele lor. Nici nu le atinse bine, că acestea se dezlipiră de mâinile sărmânilor ostași și, repezindu-se în sus, sparseră tavanul, intrând în altă cameră.

Recăpătându-și glasul, cei patru paznici au mai avut puterea să răcnească după ajutor dar, rupti de oboseală, s-au prăbușit la pământ.

Aladin, speriat, și neștiind ce să facă mai repede, se ascunse sub un divan și se chirci acolo, cu genunchii strânși sub burtă.

Să-l lăsăm pe Aladin ascuns, și să vedem ce a făcut Maud-Hul-Nesarah.

Nu se lumină bine de ziua, când comandanțul, care avea camera de dormit deasupra odăii în care